

prostor v katerem grabim predmete
so izdolbli tenoristi
prostovoljci državnih praznikov
prostor sem ter tja predre
otroškega virtuoza
in mehurji ta nema nekrofijska znamenja
drhteča v svodu umivalnice moja
zakladnica večnega spomina
moj prostor je milo
aparat božjega posluha

moja dlakavost leži v tvojem naslonjalu
in ti ravna hrbtenico
pesem ki jo veter reže
skozi nežno harfo dlak
ti širi nozdrvi da ostreje udariš
moje dlake na tvojih
nežen opomin deda
tkalca moje kože

VII.

na konici jezika otrplega v gorski hrbet
polezuje oaza hranjena z zadahom galjota
ceste kolovozi in steze ponikajo
med prepade in brbončasta drevesa
redijo prebivalstvo z vrelo slino

drugače pa je nebo prazno in zenica
na severu daje videz pozabljene kurirske aktovke
v južnem vetru lebdi jo lastovičji jeziki
in kratkovidne muhe se krepčajo po invalidih

paramacij v kiparski delavnici
pijan mineralne vode ponuja
trepetlikasto telo učiteljišču
vratarske lože polne gosli
na zračni pritisk
galebi gnezdiyo v prsih porodnic
usnjati tilniki vadijo udarec s kljunom
in obrezani pristaniški delavci
pihajo v kožnata jadra mojega dvoseda
izžganega po zapiskih visokogorskega meniha

dvosed ta večna ladja izrisana s štafetno palico
in kompasom zvarjenim iz krikov domorodcev
ždi v zrklu galjota in koščena mavrica izpod pazduhe
galjotove je večna hrana moje svetlobe